

335

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
I MINISTRA FINANSÓW

z dnia 2 marca 1953 r.

w sprawie oszczędności i rozliczeń w budownictwie w 1953 r.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1949 r. Nr 26, poz. 190 i z 1950 r. Nr 22, poz. 138) oraz w związku z uchwałą nr 109 Prezydium Rządu z dnia 21 lutego 1951 r. w sprawie oszczędności w budownictwie (Monitor Polski Nr A-16 poz. 220 i Nr A-79, poz. 1038) i uchwałą nr 122 Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1953 r. o Narodowym Planie Gospodarczym na 1953 rok zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Inwestorzy obowiązani są wygospodarować w działalności inwestycyjnej w 1953 r. na etapie projektowania oszczędności w wysokości co najmniej:

- 1) w zakresie budownictwa mieszkaniowego — 3‰;
- 2) w zakresie pozostałych nakładów inwestycyjnych — 5‰

od podstaw kosztorysowych limitów brutto „a”.

2. Obowiązek wygospodarowania oszczędności na etapie projektowania nie dotyczy następujących grup nakładów inwestycyjnych:

- 1) zakupu taboru kolejowego, okrętów, taboru tramwajowego i trolleybusowego, sprzętu budowlanego, środków transportowych, maszyn dołowych w przemyśle węglowym i w kopalnictwie rud;
- 2) nakładów na zakontraktowany import inwestycyjny;
- 3) zakupu inwentarza żywego;
- 4) nakładów zaliczanych do grupy „inne nakłady”, zawartych w rubryce 15 tytułu inwestycyjnego.

§ 2. 1. Wszystkie uspołecznione jednostki wykonawstwa robót budowlano-montażowych, rozliczające się na podstawie kosztorysu, powinny obniżyć o 7‰ ceny kosztorysowe robót budowlano-montażowych, ustalone na poziomie cen 1952 r. i przeliczone:

1) zgodnie z:

a) pismem okólnym nr 24 Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Departament Budownictwa i Departament Inwestycji) z dnia 15 października 1952 r. w sprawie określenia oraz zasad stosowania wskaźników przeliczeniowych wartości kosztorysowej robót budowlano-montażowych z cen 1952 r. na ceny 1953 r. oraz

b) pismem okólnym nr 2 Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Departament Budownictwa) z dnia 30 stycznia 1953 r. w sprawie korekty niektórych wskaźników przeliczeniowych wartości kosztorysowej robót budowlano-montażowych;

2) na podstawie zarządzenia nr 23 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 21 stycznia 1953 r. w sprawie przeliczenia planu inwestycyjnego i planu budownictwa na 1953 r. (w związku z regulacją cen i ogólną podwyżką płac).

2. W przypadku gdy wykonawcy wymienieni w ust. 1 rozliczają się wyjątkowo w oparciu o kalkulację wynikową z doliczaniem kosztów ogólnych w wysokości ustalonej uchwałą Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 30 marca 1950 r. w sprawie zmiany stawek kosztów ogólnych przy robotach budowlanych i instalacyjnych, powinni oni pomniejszyć te koszty o 11,9‰ (współczynnik 0,881). Rozliczenia te nie mogą przekroczyć rzeczywiście poniesionych przez wykonawców kosztów robocizny bezpośredniej i materiałów bezpośrednich oraz pomniejszonych o podany wyżej procent kosztów ogólnych.

3. W przypadku gdy inwestorzy rozliczają roboty budowlano-montażowe wykonywane systemem gospodarczym w oparciu o kalkulację wynikową, nie doliczając kosztów ogólnych w wysokości ustalonej uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów, o której mowa w ust. 2, wówczas powinni oni wygospodarować co najmniej 7‰ oszczędności w stosunku do limitów brutto „b”, zaplanowanych na roboty budowlano-montażowe w odpowiednich tytułach inwestycyjnych.

4. Obowiązek obniżki cen (ust. 1 i 2) nie dotyczy robót budowlano-montażowych spoza planu inwestycyjnego i spoza planu kapitalnych remontów wykonywanych przez przedsiębiorstwa spółdzielcze i spółdzielnie pracy i rozliczanych na podstawie cenników zatwierdzonych przez Ministra Przemysłu Drobno- i Rzemiosła.

§ 3. 1. Strony zawierające umowy o wykonanie robót budowlano-montażowych inwestycyjnych oraz umowy o wykonanie kapitalnych remontów budowlano-montażowych powinny podać w kosztorysie umownym podstawę prawną i sposób obliczenia w kosztorysie poziomym cen 1953 r. (netto).

2. Ustalenie poziomu cen 1952 r. (netto) powinno być dokonane zgodnie z § 7 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 8 lutego 1952 r. w sprawie realizacji w roku 1952 uchwały Prezydium Rządu z dnia 21 lutego 1951 r. o oszczędności w budownictwie (Monitor Polski Nr A-16, poz. 190).

3. W przypadku gdy umowy zostały zawarte bez uwzględnienia obniżki cen, wynikającej z zadań oszczędnościowych, należy je odpowiednio uzupełnić w ciągu 3 tygodni od daty wydania niniejszego zarządzenia.

§ 4. 1. Faktury przejściowe i końcowe oraz faktury miesięczne za roboty budowlano-montażowe wykonane w 1953 r. powinny być wystawione poczynając od 15 marca 1953 r. według cen obowiązujących w 1953 r. obliczonych zgodnie z § 2 ust. 1 i 3 oraz § 3.

2. Różnice wynikające z faktur za roboty budowlano-montażowe wykonane po dniu 1 stycznia 1953 r., wystawionych lub pokrytych bez uwzględnienia postanowień niniejszego zarządzenia, a w szczególności bez właściwego obniżenia cen robót budowlano-montażowych, należy rozliczyć w pierwszej fakturze wystawionej w terminie ustalonym w ust. 1.

§ 5. Przepisy niniejszego zarządzenia mają analogiczne zastosowanie do umów zawieranych przez generalnych wykonawców z podwykonawcami.

§ 6. 1. Państwowe biura projektów powinny obniżyć należności za prace projektowo-kosztorysowe, wykonywane w 1953 r., obliczone według cenników obowiązujących dla tych prac w II półroczu 1952 r. o procent ustalony dla każdego biura przez właściwego ministra w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w oparciu o zadania obniżki kosztów wynikające z Narodowego Planu Gospodarczego.

2. Umowy o wykonanie prac projektowo-kosztorysowych należy zawierać w cenach obowiązujących w II półroczu 1952 r. pomnożonych przez mnożnik 1,25, ustalony zarządzeniem nr 23 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 21 stycznia 1953 r., o którym mowa w § 2 ust. 1 pkt 2. W porozumieniach dodatkowych należy podać wysokość procentu

i kwotę obniżki należności za prace projektowo-kosztorysowe zleczone do wykonania w 1953 r.

3. Faktury przejściowe i końcowe za prace projektowo-kosztorysowe wykonane w 1953 r. powinny być wystawione poczynając od dnia 15 marca 1953 r. według cen obniżonych zgodnie z ust. 1.

4. Różnice wynikające z faktur za prace projektowo-kosztorysowe wykonane po dniu 1 stycznia 1953 r., wystawionych lub pokrytych bez uwzględnienia postanowień niniejszego zarządzenia, a w szczególności bez właściwego obniżenia cen, należy rozliczyć w pierwszej fakturze wystawionej w terminie ustalonym w ust. 3.

§ 7. 1. Zainteresowani ministrowie dostosują w terminie do dnia 31 marca 1953 r. zarządzenia, wydane w związku z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 8 lutego 1952 r., o którym mowa w § 3 ust. 2, do postanowień niniejszego zarządzenia.

2. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Finansów opracuje i wprowadzi w terminie do dnia 31 marca 1953 r. zasady i tryb składania sprawozdań z wykonania w 1953 r. zadań oszczędnościowych w zakresie projektowania, uwzględniając doświadczenia uzyskane przy opracowywaniu i analizowaniu sprawozdawczości w 1952 r.

§ 8. Banki specjalne powinny uwzględnić w planach kontroli działalności inwestycyjnej kontrolę wygospodarowania zadań oszczędnościowych na etapach projektowania i wykonawstwa.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1953 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

336

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 14 marca 1953 r.

w sprawie rozdziału skór twardych przeznaczonych na naprawę obuwia.

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrętu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Skórę twardą zalicza się do artykułów rozdzielanych centralnie.

2. Skórę twardą przeznaczoną na naprawę obuwia rozdziela Ministerstwo Handlu Wewnętrznego.

§ 2. 1. Ustaloną w narodowym planie gospodarczym ilość skór twardych przeznaczonych na naprawę obuwia, zwanych dalej skórami, Ministerstwo Handlu Wewnętrznego (MHW) rozdziela na województwa w ramach planów kwartalnych i rozdzielników miesięcznych.

2. Podział powinien obejmować ilości skór przeznaczone dla:

- 1) spółdzielczych punktów usługowych, zrzeszonych w Związku Spółdzielni Przemysłowych i Rzemieślniczych (ZSP i Rzem.) oraz Centrali Spółdzielni Inwalidów (CSI), i dla wojewódzkich zarządów przemysłu terenowego (WZPT),
- 2) Centrali Rolniczych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” (CRS), z przeznaczeniem:
  - a) dla uspołecznionych punktów usługowych działających na terenie wiejskim,
  - b) do sprzedaży detalicznej odbiorcom indywidualnym przez placówki CRS,
- 3) oddziałów zaopatrzenia robotniczego, posiadających własne punkty usługowe naprawy obuwia.

§ 3. 1. Po otrzymaniu przydziału skóry prezydium wojewódzkich rad narodowych (wydziały handlu w porozumieniu z wydziałami przemysłu) dokonają podziału skóry między poszczególne powiaty i gminy.

2. Podział skóry przeznaczonej na cele określone w § 2 ust. 2 pkt 1 i 2 powinien być dokonany przy udziale przedstawicieli ZSP i Rzem., CSI, WZPT, CRS oraz Centrali Handlowej Przemysłu Skórzanego.

3. Przedstawiciele ZSP i Rzem., CSI oraz WZPT powinni wskazać:

- 1) ilość uspołecznionych punktów usługowych z rozbiorem na miejscowości,
- 2) przepustowość istniejących uspołecznionych punktów usługowych naprawy obuwia.

§ 4. 1. Prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą przydzielić skóry gminnym spółdzielniom „Samopomoc Chłopska” jedynie w przypadku, gdy na tere-

nie gminy nie ma uspołecznionych punktów usługowych lub gdy ilość ich nie zaspokaja potrzeb ludności.

2. Gminne spółdzielnie „Samopomoc Chłopska” przy sprzedaży skór stosować będą zasady ustalone przez CRS.

§ 5. Prezydium wojewódzkich rad narodowych (wydziały handlu) zawiadomią o przydzielonych ilościach skóry:

- 1) na cele określone w § 2 ust. 2 pkt 1 i 2 — prezydium powiatowych rad narodowych (referaty handlu),
- 2) dla poszczególnych uspołecznionych punktów usługowych (§ 2 ust. 2 pkt 1) — związki branżowe skórzanych spółdzielni pracy zrzeszone w ZSP i Rzem., ekspozytury CSI oraz WZPT,
- 3) przeznaczonych dla CRS — wojewódzkie zarządy gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska”,
- 4) przeznaczonych dla oddziałów zaopatrzenia robotniczego (§ 2 ust. 2 pkt 3) — właściwy oddział zaopatrzenia robotniczego.

§ 6. Prezydium powiatowych rad narodowych (referaty handlu) zawiadomią o przyznanych ilościach skóry:

- 1) na cele określone w § 2 ust. 2 pkt 1 — prezydium miejskich i gminnych rad narodowych,
- 2) przeznaczonych dla CRS — powiatowe związki gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska”.

§ 7. 1. Związki branżowe skórzanych spółdzielni pracy zrzeszone w ZSP i Rzem., ekspozytury CSI oraz WZPT zawiadomią podległe punkty usługowe naprawy obuwia o przyznanych ilościach skór, wskazując miejsce i sposób ich odbioru.

2. Uspołecznione punkty usługowe naprawy obuwia działające na terenie wiejskim powinny zaopatrywać się w przyznane im ilości skóry w hurtowniach powiatowych związków gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska”.

§ 8. 1. Z otrzymanych ilości skór uspołecznione punkty usługowe powinny dokonywać jedynie naprawy obuwia, kierując się normami ustalonymi w wykazie stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia.

2. Uspołecznione punkty usługowe powinny prowadzić rejestry według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do zarządzenia.

3. Skóry przeznaczone na cele naprawcze obuwia nie mogą być przeznaczane lub używane na produkcję obuwia lub na jakiegokolwiek inne cele, jak również nie mogą być zamieniane na inne gatunki skóry.